

mu je bilo. Krilca mu še niso bila navajena letanju in tovarišije ni imel. Vendar zabrenčalo je nekaj v zraku in metuljček ni bil več sam. Čebelica je letela po zraku. V kratkem se jima je pridružilo še več sorodnih tovarišev. Bilo je tako veselo to letanje po čistem, svežem zraku!

Tudi ptičice so oživele. Škaketale so brezskrbno od vejice do vejice, saj se jim ni bilo več treba stiskati v tople kožuhce, nu, in tudi za želodček se je kaj našlo. Bile so to same stare znanke, katere so po zimi žalostno čivkale okrog hiš, sedaj se je pa že tu in tam oglasila njihova vesela pesmica. Ko so se otroci nekega dne igrali ob cesti, to je bilo veselja in krika, ko so opazili v zraku male črne pikice, katere so postajale vedno večje in večje. Vedeli so, da so lastavice, katere so se vračale iz daljnih južnih dežel. Glasno so čvrčale in so poiskale zopet svoja stara bivališča.

A otroci, otroci! Pravo živo srebro! Še nobeden se ne zmisli na starikavo peč, katera jih je vendar vso zimo tako ljubeznjivo grela. Ves božji dan bi bili na prostem in kaj ne bi, saj se je vrnila lepa pomlad.

Veselite se, otroci, pomladi, veselite! Veseli se je vsako človeško srce, in kaj se je ne bi vi, katerim je srce veselo in jasno, kot najlepši pomladanski dan. Naj bi vam pač vedno takovo ostalo!

Janko Barle.

Prve cvetice.

„Glej, oče, piskalice našel sem davi,
Ko v šolo čez travnik sem bližnji hitel,
Res, krasno bilo je videti v travi,
Takój sem si v šopek jih nekaj uplel.

Vijolice kmalu bom v logu poiskal,
Že vem, kje jih lani je mnogo bilo,
Nabral jih bom v šopek, domov bom privriskal,
Da slišalo bo se čez našo goró.“

Nasmehne otroku se oče v radosti,
Na glavo mu rahlo rokó položi,
In ker mu najljubša čistost je mladosti,
Z milobnim mu glasom takó govori:

„Veselje boš vžival nad cvetjem in petjem,
Dokler si ohraniš nedolžnost srcá,
Ki cvetka najlepša med drugim je cvetjem,
Ki vstvarja mogočna ga roka Bogá.

Nedolžni samó so v veselje pozvani,
Hudobnim ni Bog še veselja daril,
Zató si nedolžnost in čistost ohrani,
Da boš še kot mož se cvetic veselil!“

Ciril Vuga.

Šojnica.

(Spisal Tone Tonejevič.)

Slojčev Mihec je imel grdo navado, da je prav rad ptiče na zanjke lovil. Znal je na vse načine nastavljati, in malokdaj mu je ušel plen. Dà, še celo urni veverici je vedel priti do živega. Ker je namreč imel skušnjo, da veverica odjé zanjko iz jednega stremena, jo je pa spletel v tri, in tako so se veverici zatikali zobje med luknjice, in ni je mogla odgristi.

Prav posebno rad pa je lovil naš Mihec šoje. In kako jih je prevaril? Takoj vam povem; a potrpite toliko, da ga sami zalotimo in da nam potem sam pové.

Nekega pomladnega jutra grem po poti od naše hiše v bližnji gozd. Ne hodim dolgo, kar začujem ptičji vrišč in otročje vpitje. Vedno bolj se bližam in tudi glasovi gredó proti meni. Kmalu smo skupaj. Slojčev Mihec drži v rokah šojó, katera se neznansko dere in skuša uiti. Ko Mihec mene zagleda, jo hoče udariti v gozd. A jaz stopim malo hitreje in počakati me mora. Jokajoč drži šojó čez život in prosi, naj ga pustim. In vendar mu jaz še nisem rekel besede. A poznal me je